

bam
bú

Ohio

Àngel Burgas

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2019, Àngel Burgas, pel text
© 2019, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Sergi Pérez
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2019
ISBN: 978-84-8343-569-4
Dipòsit legal: B-1047-2019
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Havien batejat la Reserva amb el nom d'Ohio. Em van advertir que es pronunciava «OHAIO», amb hac aspirada, i que el nom provenia d'una zona d'allò que abans se'n deia Amèrica del Nord.

Ohio no s'assemblava a res del que coneixia. En tot cas, era molt diferent i molt millor. Al remolc del camió vaig deduir que els que anàvem a Ohio dúiem la identificació vermella. Sèiem en unes malmeses banquetes de fusta, un al costat de l'altre formant diversos rengles, com en els cinemes antics.

Jo hi havia estat un cop, en un d'aquells vells cinemes. Aleshores encara vivia amb els pares. La mare m'havia dit que aniríem al cinema i que veuríem una pel·lícula en una pantalla gran, molt més llarga i ampla que la del televisor, l'ordinador o la tauleta. Recordo que el pare n'estava poc convençut. «S'avorrirà», predeia. «Al cap de deu minuts voldrà sortir. No està acostumat a seure tanta estona sense

moure's». La mare em va advertir de la durada de la pel·lícula i de la necessitat de no bellugar-me de la butaca ni de parlar per no molestar els veïns de la sala. «Serà llençar els diners», va insistir el pare. La mare va riure i em va picar l'ullet.

Recordo de manera molt imprecisa com reia la mare. De fet, només recordo lleument la seva aparença. Recordo malament totes les coses d'abans. Aquella tarda vam anar al cinema, sí, i vam veure una pel·lícula. No em vaig avorrir gens ni mica, però no sabia dir quina pel·lícula era, ni si era de dibuixos o de persones. Quan sortíem del cinema, la mare em va preguntar si m'agradaria tornar-hi un altre dia, i jo li vaig dir que sí. No va poder ser: poc després d'aquella tarda va tenir lloc l'Impacte i aleshores tot va canviar.

Durant el trajecte dins del camió només podia veure el clatell dels que tenia al davant. Tot i la foscor, vaig distingir set persones, homes i dones. Duien els cabells de colors i llargades diferents, i n'hi havia un parell que tant podien ser homes com dones. Ens havien demanat de mantenir la vista endavant i no girar-nos. A la meva dreta seia un noi de la meua edat, i a l'esquerra, un altre de més gran. Ocupàvem la segona filera de banquetes i darrere nostre n'hi havia dues més, de fileres. Durant els cinc minuts que van trigar a injectar-nos la sedació, vaig tenir temps de girar-me un parell de cops més i descobrir les identifications de color a la pitrera dels companys. N'hi havia de vermelles, de blaves i de verdes. Després em vaig quedar completament adormit.

Quan em vaig despertar, la foscor era la mateixa. La veu d'un home que va obrir des de fora la porta corredissa ens

va comminar a alçar-nos per colors (els vermells, els verds, els blaus) i seguir-lo. Els vermells vam ser els darrers. Ens van fer formar militarment fora del camió quan ja no hi havia rastre dels blaus ni dels verds. Era de dia. Un minut més tard va aparèixer un autocar tronat. Ens van fer pujar i seure una persona cada dues butaques. Un cop asseguts ens van tornar a sedar, aquest cop amb una pastilla.

Vaig somiar: vaig reviuire moments i espais concrets del lloc d'on procedia. L'amuntegament dels llits, el fred dins les Naus de sostres tan alts. En els somnis totes les imatges coincideixen i canvien ràpidament: tot d'una ets a les lliteres amb en Pablo i l'Èric, i de cop i volta ets a la sala d'entrenament amb el Mestre Kai, però un instant després no és el Mestre Kai sinó algú altre qui dirigeix els entrenaments de lluita. En els somnis tot passa de pressa i a la vegada. Una persona és moltes persones i un lloc són molts llocs alhora. La meva estratègia de supervivència havia estat passar desapercbut als ulls de tothom. No cridar l'atenció. No fer-me visible, ni necessari. No ser dominant però tampoc ser objecte de mofa. Protegir-me i defensar-me en la justa mesura.

Els consells me'ls havia donat la dona vella que m'havia rescatat, perdut i ferit, a la platja després de l'Impacte. La dona ens va recollir a tres nens, dos nens i una nena, i ens va tenir a casa seva, ens va alimentar i ens va vestir. Després, quan van arribar els Homes Estranys, ens hi va amagar. No recordo amb nitidesa la cara de la Vella. Era autoritària i garrepa. No ens donava prou menjar, potser perquè no n'hi havia ni per a ella. De primer era amorosa, però de seguida va canviar. Recordo, això sí, la pallissa

que li va clavar a la Muriel el dia que es va escapar. També recordo, és clar, com la va vendre. I després va vendre en Lucas. Aleshores la Vella estava obsessionada per comprar menjar. Com tots els supervivents, vaja. Abans que s'atrevis a vendre'm a mi, la vaig amenaçar amb un ganivet que havia robat de la cuina. «Porta'm a les Naus, vella boja», li vaig exigir. I ella va acceptar i m'hi va dur. I mentre m'hi duia em va donar els consells. I jo els hi agraeixo. Era una dona sonada i malvada, sí, però gràcies als seus consells he pogut sobreviure.

Un dia, a les Naus, vaig provar de confeccionar un calendari. Volia calcular quants anys havien passat des de l'Impacte per saber quina edat tenia. Una altra cosa que havia d'agrair a la Vella és que ens ensenyés a comptar. A comptar i a llegir bé. En Lucas, la Muriel i jo vam aprendre força amb ella. Quan em va deixar a les Naus, li van demanar si jo sabia llegir i escriure, i la Vella va dir que sí, que ella me n'havia ensenyat. Al menjador de casa, la dona conservava un prestatge ple de llibres. Hi havia novel·les, diccionaris i atles. Sovint sèiem a terra amb en Lucas i consultàvem aquells atles antics on hi havia dibuixats els continents i els països que van desaparèixer després de l'Impacte. Al Pavelló 1 de les Naus, tots sabíem llegir i comptar, i rebíem classes en anglès, dos cops per setmana, amb la Senyora Hu, que era d'origen xinès, però havia crescut al Territori i havia estat mestra d'escola abans del desastre. Els nens dels altres pavellons no rebien lliçons de la Senyora Hu. Ells i nosaltres, els avantatjats del Pavelló 1, compartíem, això sí, entrenament diari amb el Mestre Kai. Amb ell vaig fer servir la mateixa estratègia: no des-

tacar. No ser massa valent, però tampoc ser un covard; no ser massa destre amb les armes ni la lluita cos a cos, però tampoc ser un negat i un pusil·lànim. Tot i així, el Mestre Kai es va fixar en mi i em respectava, perquè sabia que m'estava al Pavelló 1 i perquè li recordava a algú que s'havia estimat molt.

El calendari el vaig confeccionar en un full de paper que vaig robar un dia de classe amb la Senyora Hu. Sabia quants anys tenia abans de l'Impacte (quatre, a punt de fer-ne cinc) i quin any va ser el de l'Impacte. A partir d'allí, tot era confús. Quant de temps vaig passar amb la Vella sonada, en companyia d'en Lucas i la Muriel? Vaig forçar-me a recordar anècdotes que em situessin a l'estiu, o a l'hivern, per poder-ho computar. El temps, vull dir. Va ser molt complicat, especialment a partir del moment que ens vam haver d'amagar en aquella habitació de les golfes perquè els Homes Estranys no ens trobessin. Recordava haver passat setmanes senceres sense sortir de les golfes. Les finestres havien estat segellades i no sabíem mai si era de nit o de dia. La Vella s'havia preocupat (una altra cosa per agrair-li?; al final li hauré de fer un monument, a la Vella guillada) perquè la nostra presència no es notés. Nosaltres sentíem els homes al carrer, esbatussant-se entre ells, o provant d'entrar a casa. Sentíem nítidament els trets que disparaven les seves armes (contra què?, contra qui?) i dos cops al dia uns copets a la porta precedien l'arribada de les minses racions d'aliment que els tres nens ingeríem afamats. És difícil calcular la durada d'aquell tancament obligat. Durant uns dies no vam sentir les cridòries ni les corredisses dels Homes Estranys, i aleshores la Vella ens

va permetre sortir de les golfes i campar per la casa. No havíem de sortir al carrer, però. En Lucas va assegurar que, a través de la finestra, havia vist com la Vella arrossegava un cos agafant-lo per les cames i se l'enduia més enllà del reixat.

Temps després van tornar els Homes Estranys, així els anomenàvem nosaltres, però la Vella no ens va tancar a les golfes. Ens va advertir del perill de sortir de casa i ens va recomanar mantenir-nos fora de l'abast d'aquells païos. En Lucas i la Muriel, que eren més grans que jo, l'acompanyaven de tant en tant a recollir llenya. Se n'anaven tots tres ben d'hora al matí i tornaven amb el carretó ple de troncs i branquillons. Devia ser l'hivern, perquè aquella llenya servia per encendre la llar de foc i escalfar-nos al vespre. Imagino que en una d'aquelles sortides la Muriel va conèixer algú, i va estar fora dos dies. Quan va tornar, la Vella li va pegar davant nostre; l'estirava dels cabells i li deia que era una mala pècora i que aquell paio no li volia res de bo. En Lucas i jo no sabíem a quin paio es referia. La Muriel plorava i insultava la dona. Pocs dies després, la Vella la va vendre. En Lucas i jo, a través de la porta mig oberta de la cuina, vam veure un home que li lliurava unes capses plenes d'aliments i roba. La Muriel era allà amb ells, capbaixa. Després se'n van anar tots dos. No es va acomiadar de nosaltres.

La Vella va canviar a partir que la Muriel va ser fora. Deixava entrar els Homes Estranys a casa i bevia amb ells mentre nosaltres érem a les golfes. Les racions de menjar eren més generoses i la vigilància, menys estricta. A en Lucas i a mi ens permetia anar-nos a banyar al mar (devia ser

l'estiu, doncs) i jugar a la sorra amb una pilota de plàstic. Era estrany veure la platja tan buida, tota per a nosaltres. Jo recordava haver-hi estat algun cop, en aquella platja, amb els pares, però aleshores estava plena de banyistes, tovalloles i taules de surf. Quan hi anàvem amb en Lucas no hi havia ni una ànima i sovint havíem de netejar-la una mica per poder jugar a futbol sense clavar-nos als peus les deixalles que, segons la dona, el mar escopia i ningú recollia.

Durant les nostres escapades, en Lucas i jo vam comprovar que només casa nostra, la casa de la Vella, estava habitada. La majoria de les altres estaven destrossades a causa de l'Impacte, tot i que n'hi havia més d'una que s'aguantava dreta. No hi vivia ningú dins, i en Lucas i jo recorriem els menjadors i les sales desolades, les habitacions brutes amb llits desballestats i matalassos espellofats, plens d'excrements humans i animals. Les cuines i rebosts havien estat saquejats i només un cop vam trobar una bossa de paper plena de sucre blanc que vam devorar en un tres i no res. «Això era una urbanització», em va explicar en Lucas. «Jo vivia en una casa semblant, no gaire lluny d'aquí». Dues o tres vegades vam descobrir cossos sense vida i en descomposició dins d'aquells apartaments fantasmes.

Per aquella època va aparèixer en Ramon per casa de la Vella. La dona ens va explicar que en Ramon era bona persona i que no havíem de tenir-li por. Menjava amb nosaltres i ajudava la Vella a buscar llenya, o feia reparacions a la teulada malmesa. En Ramon era de l'edat del meu pare i sempre anava brut i armat. Un dia vaig veure com disparava contra els Homes Estranys des de la finestra de les golfes. La Vella i en Ramon s'entenien bé, i el mal caràcter de

la dona s'havia endolcit des que ell es quedava a dormir a casa. Reconec que va ser una bona temporada, la que vam viure tots quatre junts.

Però els Homes Estranys van tornar. Cada cop n'hi havia més al voltant de la casa, i ens els trobàvem rondant per la platja i fent fogueres. La Vella va decidir que ens tornaria a tancar a les golfes, i en Ramon va estar-hi d'acord. Aquell segon període de reclusió va ser dur, i molts dies no ens arribava ni una engruna de menjar. No vam tornar a veure mai més en Ramon. Un dia la Vella va pujar a les golfes i li va dir a en Lucas que havia de marxar. Ell s'hi va resistir, però la vella el va forçar de males maneres a sortir de l'amagatall. Vaig quedar-me sol, tancat i barrat en aquell espai fred i humit, durant unes quantes setmanes. Després la Vella em va venir a buscar i em va assegurar que el perill havia passat i que ja podíem tornar a fer vida normal. En Lucas no hi era, però sí que hi havia menjar al rebost i llenya en abundància. Estic convençut que la Vella el va vendre, com havia fet abans amb la Muriel.

L'efecte de la pastilla de sedació em va provocar arca-des a l'hora de despertar-me. Era plena nit i no podia dis-tingir per on avançava aquell autocar miserable. Em vaig quedar ben quiet a l'espera que el mareig remetés. Passada una estona, vaig donar un cop d'ull als meus companys de viatge. La majoria encara dormien, i tots lluïen l'etiqueta vermella al pit de la camisa. Érem molt joves, més nois que noies. Del xofer només en podia veure el clatell sota la gorra militar. Al seu costat hi seia el paio que ens ha- via custodiat durant el trajecte. Tots dos estaven desperts i conversaven en veu baixa.

Progressivament es va fer de dia. La llum del sol va do- nar forma als arbres a ambdós costats de la carretera, que s'enfilava muntanya amunt. A dreta i esquerra hi havia tants troncs i tantes capçades atapeïdes que vaig pensar que travessàvem una mena de bosc.

–Saps on anem?

La pregunta me la feia un nano que seia a la meua fila, a l'altre costat del passadís. No alçava la veu, però tot i així vaig mirar alarmat cap al xofer i el vigilant, que ens havien prohibit obrir la boca durant el viatge.

–Saps on anem? –va repetir el nano.

Vaig negar amb el cap. Ell em fitava escarxofat al seu seient. Ens vam sostenir la mirada un bon grapat de minuts.

–A la Reserva, suposo –vaig dir, finalment.

Ell no va reaccionar de cap manera. No va moure ni un múscul. No va parpellejar. Tot d'una va tancar els ulls i va deixar de mirar-me.

Sabia poques coses de la Reserva. El Mestre Kai m'havia assegurat que n'hi havia mitja dotzena en tot el Territori. La primera vegada que en vaig sentir parlar va ser a l'ample dormitori de les Naus. Abans d'enllitar-nos, quan ja havien fet sonar el toc de queda, un company ens va reunir als més propers i ens va informar de l'existència de les reserves. Va anunciar que allí hi vivien famílies. Famílies com les d'abans? Com les que havíem tingut nosaltres?, li vam preguntar tots.

El concepte de família, fins i tot la paraula, havia quedat en desús després de l'Impacte. No hi havia famílies. Tots havíem perdut la nostra, de família. Tots havíem perdut els pares i les mares i els fills. Quina mena de «famílies» eren les que vivien a les reserves? El company que ens en va parlar no en tenia més informació. Les dues paraules, però, *Reserva* i *Família*, se'm van quedar gravades al cervell i molt sovint hi pensava.

La meua, de família, estava formada per tres persones: la mare, el pare i jo. Quan existíem com a família, hi havia

electricitat, i vehicles particulars, i trens d'alta velocitat, i ordinadors i xarxes socials. Hi havia escalfor a les llars, i hi havia llocs plens de productes que es podien comprar per ser consumits. Pensar en Família era retrocedir als temps remots d'abans de l'Impacte. Tinc pocs records d'aquella època, i els que tinc són poc consistents i de vegades es confonen amb els somnis. Tinc records tendres de la mare. Tinc sensacions càlides, com ara quan m'abraçava. Recordo el seu cos calent enganxat al meu damunt d'un llit abans d'adormir-me. Recordo que deia paraules dolces, que taral·lejava cançons... Hi havia una dona que s'assemblava a la mare, que era la mestra de la guarderia. En aquells temps hi havia guarderies, i escoles, i mestres.

Amb els companys de les Naus sovint ens explicàvem com havíem viscut l'Impacte. Jo era molt petit, però hi ha imatges que no oblidaré mai. Sé, per exemple, que no érem a casa. Crec recordar que els pares tenien molta por del que anunciava el govern a través de les televisions i les xarxes, i que, com molts altres, van escollir abandonar la ciutat i refugiar-se en un poble petit vora el mar. Algú assegurava que el mar podia protegir les persones de l'Impacte. Conservo el record de sensacions de pànic a tot arreu. Carreteres col·lapsades, gent que plorava mentre carregava un munt de coses als maleters dels vehicles. Caos als carrers, a les botigues, a les autopistes. Recordo que el pare deia que ens en sortiríem, que la ciència i la tècnica aturarien l'Impacte.

No va passar. L'Impacte va arribar i ho va destrossar tot. No va quedar pràcticament res dret. El mar no va ser un refugi.

Era de dia i devia ser estiu, perquè feia calor i a ningú li feia mandra ficar-se a l'aigua. Hi havia centenars de persones a la platja. Centenars de persones entrant al mar. La mare em duia agafat de la mà. Algú donava ordres per megafonia. Encoratjaven els pares a no perdre de vista els fills; pregaven als avis que no s'allunyessin de la vora del mar i que s'asseguessin de fer peu; demanaven als banyistes inexperts que fessin servir taules de surf, flotadors o armilles inflables. Els nedadors més qualificats s'havien endinsat molts metres mar endins, a la zona on hi havia embarcacions de tota mena plenes de gom a gom. Crec recordar que el pare havia ofert una bona suma de calés perquè algun dels navegants ens permetés encabir-nos en la seva embarcació i allunyar-nos de la línia de la costa, però no ho havia aconseguit. Abans de dirigir-nos a la platja aquell migdia, els pares van enterrar un munt de diners, possiblement tots els que tenien, en un indret de la urbanització. «Si un de nosaltres tres sobreviu, això que enterrem aquí ens ajudarà a tirar endavant. Graveu-vos bé aquest amagatall al cap».

Jo vaig ser l'únic que va sobreviure. Miraculosament.

Després de l'Impacte va passar un lapse de temps que no sé quantificar. Quan vaig recuperar la consciència, estava xop i ajagut de bocaterrosa damunt de la sorra. Vaig vomitar molta aigua. El núvol negre es va esvaïr. El foc i la marejada es van aturar. El soroll eixordador es va anar esmoreint fins que va deixar de sentir-se.

20   Quan vaig descobrir, aterrit, que de tota aquella gentada que havia entrat al mar jo n'era l'únic supervivent, vaig provar d'orientar-me. Un món devastat i ple de cadàvers

s'estenia al meu voltant enmig d'una boirina de sutge. Tot s'havia transformat i res no era reconeixible. Vaig deambular un parell de dies, mort de fam, per aquell infern de silenci, runa i despulles humanes. Buscava l'amagatall dels calés, però era impossible identificar el lloc on el pare els havia enterrat. De què hauria servit trobar-los, però? Vaig descobrir un hotel. La façana, plena de balcons, s'havia ennegrit amb el sutge, però l'edifici es mantenia en peu i no semblava haver patit grans desperfectes. No hi havia ningú. Ningú viu, però tampoc ningú mort.

Vaig trobar un rebost enorme a l'espai que havia estat la cuina. Els armaris eren plens de queviures en bon estat. En un racó s'amuntegaven caixes de plàstic farcides d'ampolles de refrescs. Vaig buscar una habitació de la tercera planta, una des de la qual no es veïés el mar ple de deixalles i cossos. Vaig abastir-me d'un munt de provisions i m'hi vaig quedar tancat gairebé una setmana. No hi havia aigua, és clar, ni electricitat, però disposava de llit i lavabo. L'habitació estava preparada per acollir els hostes. No vaig sentir ni veure ningú viu durant aquells dies. Finalment em vaig decidir a sortir a inspeccionar la zona: la devastació havia estat completa.

Cada matí sortia i cada vespre tornava a la meva habitació. Un dia, quan ja havia perdut tota esperança de trobar ningú amb vida, vaig descobrir la silueta de la Vella armada amb un fusell caminant per la platja. «No et moguis o et foto un tret», va cridar. Em vaig deixar caure de genolls a terra, amb les mans enlaire. «No dispari, senyora, si us plau. Només soc un nen».

* * *

L'autocar es va aturar davant d'una esplanada. Ens van fer baixar en ordre i en silenci, i el vigilant ens va obligar a formar un al costat de l'altre. Ens va ordenar que abaixéssim el cap mentre ell s'acomiadava del xofer. Quan el vehicle va haver marxat, el vigilant va cridar «Descans!», i vam poder alçar el cap i adoptar una posició menys rígida. Davant nostre s'alçava un reixat altíssim que semblava no tenir final, ni per la dreta ni per l'esquerra. A l'altra banda del reixat s'estenia un camp erm a través del qual avançaven cap a nosaltres una dotzena de persones.

El que més em va sorprendre d'elles fou la vestimenta. No anaven uniformats. No veia ningú sense uniforme des del dia que vaig entrar a les Naus en companyia de la Vella. Aquells que s'acostaven, homes i dones, duïen roba semblant a la que hi havia en els temps abans de l'Impacte. Vaig distingir camises, bruses i faldilles.

El grup es va aturar a l'altra banda del reixat.

–Ets en Blur? –va preguntar un home al vigilant.

–Sí. Soc jo. Porto la tramesa acordada.

–Quants són? –va preguntar encara l'home.

El vigilant es va penjar la metrallera en bandolera i va consultar un full de paper que s'havia tret de la butxaca.

–Vuit. És correcte?

L'home que parlava també va consultar un paper que duïa. Aleshores va fer un gest a una de les dones, que es va treure una clau de la butxaca i va obrir una porta que estava ben dissimulada enmig del reixat.

22 –Us aniré cridant per ordre –ens va informar el vigilant–. Quan digui el vostre nom, dirigiu-vos a la porta i espereu instruccions.

La primera va ser una noia més jove que jo. Va avançar cap al reixat i es va quedar palplantada davant de la porta. Allà li van fer repetir el nom. Aleshores un dels homes vestit de carrer va alçar el braç i va ordenar a la noia que entrés i que l'acompanyés. Vaig veure com dialogaven, i després van encaixar les mans abans de girar cua i posar-se a caminar camps a través donant-nos l'esquena.

Vaig ser el cinquè a ser cridat.

–Max Blau.

Quan vaig arribar a la porta, vaig repetir el meu nom i se'm va apropar una dona relativament jove. Anava vestida tota de blanc. Duia una faldilla que li arribava als turmells, i al voltant del coll s'hi enrotllava una mena de mocador pelut.

–Benvingut a casa, Max –em va dir, i em va allargar la mà per a encaixar-la–. Soc la Sara. Espero que hagi tingut un bon viatge.

Vaig assentir i li vaig donar les gràcies. Ella va somriure. Feia anys que no veia una dona tan atractiva. Anava maquillada i s'havia pintat els llavis de color vermell. Duia els cabells recollits en un monyo alt i ben pentinat.

–Ara anirem a casa i et presentaré la teva família –va dir, i em va picar l'ullet–. En aquesta Reserva ens distribuïm en agrupacions familiars. Tu no tens família, oi Max?

–No, senyora –vaig contestar.

–No em tractis de senyora –va fer ella, i em va posar una mà damunt de l'espatlla–. A partir d'avui soc la teva mare i vull que em diguis de tu.

Amb el braç em va indicar el camí i ens vam posar a caminar un al costat de l'altre. Jo no sabia si em tocava

parlar a mi o bé si era ella qui tenia dret a l'interrogatori. La dona, però, no va dir res mentre ens allunyàvem de la reixa, i després em va fer un resum força complet de com funcionava la Reserva.

Vaig provar d'estar atent als seus comentaris, però per dins em sentia sacsejat per tot el que m'estava passant. Una família. Una nova mare. Jo n'havia tingut una, de mare, però de mica en mica havia anat arraconant el seu record. Fins i tot havia oblidat quina veu tenia. Les paraules que definien lligams familiars també havien caigut en l'oblit. Pares, germans, avis, oncles. Feia anys que no feia servir cap d'aquells mots.

La Vella, al principi de la nostra convivència, ens havia proposat que li diguéssim àvia, però cap dels tres hi va consentir. «Vostè no és la meva àvia!», li havia etzibat la Muriel, que era la més gran i la més contestatària de tots tres, «jo ja en tinc dues, d'àvies!». La Vella li havia dit que era una malparlada i una desagraïda, però no va insistir més en el tema. Més endavant em parlava d'en Lucas i la Muriel anomenant-los «els teus germans». «Au, va –em deia–, ves a dalt a mirar què fan els teus germans», o «Digues a la teva germana que s'abrigui, que hem d'anar a buscar llenya». Nosaltres tres, però, mai no ens vam considerar germans, i quan em dirigia a la Vella no deia mai «el meu germà» o «la meva germana», sinó «en Lucas» o «la Muriel». Tots tres, això sí, havíem sentit la Vella referir-se a nosaltres com «els meus nens» quan parlava amb els desconeguts o més tard amb en Ramon. Mai, però, la vam sentir dir «els meus nens».

Al Pavelló 1 de les Naus cadascú era cridat pel nom. Només a les instruccions, els entrenaments i les classes de

la Senyora Hu se'ns anomenava amb un número. Cap dels meus companys o companyes tenia pares, d'això n'estava segur. Tots eren orfes com jo. Tots havien tingut la sort (o la desgràcia) d'haver sobreviscut a l'Impacte.

–T'agrada parlar, Max? –em va preguntar la Sara al cap d'una estona.

–Sí.

–I per què no ho fas?

Estàvem arribant al final del camp obert i ja albiràvem el que devia ser l'entrada a la Reserva: un munt de construccions s'alçaven darrere d'una muralla no gaire alta coronada per dues torres de vigilància similars a les que hi havia a les Naus.

–A allà d'on vinc, un adult ens havia de donar permís per parlar.

–Ah, sí? –es va estranyar la dona–. Doncs aquí és diferent, ja ho veuràs. Pots parlar quan vulguis. Ho hauràs de fer de manera educada i respectuosa, és clar, però podràs dirigir-te a qui vulguis i quan vulguis. Això ve a ser una mena de vida com la que fèiem abans. Recordes com era la vida abans de l'Impacte, Max?

–No gaire. Era molt petit quan va passar.

–Quants anys tenies aleshores?

–Gairebé cinc, em penso.

La Sara va somriure, però no va fer cap comentari.

Dalt d'una de les torres hi havia dos homes armats que van saludar la Sara amb una inclinació de cap mentre creuàvem la porta de la muralla.

La meva família a la Reserva estava formada per vuit persones. La Sara me les va presentar quan vam arribar a la casa on vivien. Com la majoria de construccions que s'alçaven a l'interior de la muralla, l'habitable constava de dues plantes, era fet de totxo i n'havien emblanquinat la façana. Tenia una teulada a dues aigües i un jardinet a la part posterior. La casa era la tercera d'un conjunt de cinc, totes iguals però pintades de colors diferents. La seva alineació, paral·lela a cinc cases més que hi havia al davant, limitava una via que anomenaven Glorious Road, en anglès.

–Es va agafar com a model el que, abans de l'Impacte, era un poble d'un estat del nord-est dels Estats Units d'Amèrica –em va explicar la Sara mentre anàvem cap a casa–. No sé per què ho van fer així, ni de qui va ser la idea. Quan vaig arribar aquí fa tres anys, la Reserva ja estava urbanitzada, i havien posat nom als carrers. Sé que hi ha

altres reserves que s'han inspirat en pobles del que abans era Suïssa o Itàlia –va afegir.

El Mestre Kai i la Senyora Hu ens havien parlat d'aquests llocs als quals feia referència la que seria la meva nova mare. Abans eren països que pertanyien a continents. I cada país tenia la seva llengua, i les seves ciutats, i els seus carrers. Després de l'Impacte tot s'havia transformat, i molts d'aquests llocs havien desaparegut, especialment aquells que es trobaven en l'epicentre de la gran explosió. Per sort, deien el Mestre Kai i la Senyora Hu, allà on vivíem nosaltres quedava molt lluny de l'àrea més afectada i per això alguns havíem sobreviscut.

Jo sempre he imaginat com devia afectar l'Impacte a les zones de l'epicentre, perquè si nosaltres, que vivíem a milers de quilòmetres, n'havíem patit unes conseqüències tan devastadores, era fàcil endevinar l'infern dels que hi vivien a la vora.

La gran bola de foc ho va arrasar tot, diuen.

No se'n va salvar ni la més diminuta de les plantes, ni el més petit dels insectes. Aquella matèria mig sòlida incandescent ho va consumir tot i va esborrar tota petja de vida. El moviment de terra i mar provocat de resultes de l'Impacte va variar la forma, els límits i l'estructura del planeta conegut fins aleshores. Els adults supervivents que sabien com era ens n'havien parlat una mica. Ciutats precioses, platges paradisiàques, muntanyes altíssimes amb cims plens de neu. Una gran muralla construïda per l'home al continent d'origen de la Senyora Hu, per exemple. Cataractes impressionants, deserts de sorra daurada, fiords amplíssims, selves espesses, rius de cabal gegantí. Ciutats plenes

de llum, autopistes de vuit i deu carrils. Monuments antics fets mil anys abans. Museus, centres comercials, biblioteques, palaus de congressos, instal·lacions esportives. Grans centres tecnològics que havien desaparegut o que no podien funcionar per manca d'energia.

Tot havia deixat de funcionar. Tot havia desaparegut. Només en quedava el record en la ment dels adults que ho havien viscut.

–M'has dit que no va quedar ningú viu de la teva família anterior, oi Max? –em va preguntar la Sara.

–No, ningú.

–Eres del Territori? Per la manera que parles, m'imagino que sí.

–Sí. De la zona del Sud. I vostè?

–Insisteixo: vull que em tractis de tu –va fer ella–. Jo no. Treballava al Territori, però vaig néixer en un país que es deia Colòmbia. Era a l'Amèrica del Sud. No vaig ser a temps de tornar a casa quan vam saber que l'Impacte era imminent i inevitable.

–Em sap greu. Hi tenies família, allà?

–En tenia allà i aquí. Ara no en tinc enlloc.

–Em sap greu... –vaig repetir.

–Bé, ara en torno a tenir –em va interrompre, somrient–. I estàs a punt de conèixer-la. Mira, aquesta d'aquí és casa nostra.

En una sala espaiosa m'esperaven les set persones que, juntament amb la Sara, formaven la meva família. Les dues més velles seien en dues butaques, un al costat de l'altra. Ella era de pell negra i tenia una mirada bonhomiosa. Es deia Jasselle i no perdia mai el somriure. Vaig confiar

en aquell somriure des del primer minut. Al seu costat, de pell blanca i borni de l'ull dret, hi seia en Jaume. Era molt més gran i sostenia un bastó de fusta entre les cames.

–La Jasselle i en Jaume són els teus avis –em va dir la Sara–. Et costarà entendre't amb ells, si més no els primers dies. En Jaume pateix de demència senil i té problemes de mobilitat agreujats per la diabetis, que ja l'ha deixat cec d'un ull. La Jasselle no és del Territori. Prové del que abans era l'Àfrica central i ha arribat fa dos mesos a la Reserva. Només parla en la seva llengua, però és molt expressiva.

Darrere de les butaques dels vells hi havia un home d'uns quaranta anys. Anava ben vestit i no tenia ni un pèl al cap. Semblava molt fort, estava musculat. Tenia unes espatlles amplíssimes. Pel coll de la camisa li sobresortia un tatuatge que devia ser un drac o una serp enorme.

–El teu pare és en Nikolai. És el cap de família i el que pren, juntament amb mi, les decisions importants. Li deus respecte i confiança. Faràs el que et mani.

–Hola Max –em va saludar l'home.

Parlava la llengua del Territori, però amb un deix estrany.

–Hola pare –el vaig saludar, i ell va assentir amb el cap.

–Els teus germans són en Xavi, la Lini, la Muntsa i en Pau. En Xavi i la Lini són de la teva edat. Tots quatre són nascuts al Territori. En Pau és l'únic que ho va fer després de l'Impacte, però els seus pares biològics van morir. La nostra agrupació familiar –em va explicar la Sara– consta de vuit membres, com la majoria d'agrupacions d'Ohio. Ara ja en som nou!

Les peces de roba que duïen eren de color blanc. Tret de les sabates, que cadascú les duïa d'un color diferent.

Vaig preguntar a la Sara si tothom a la Reserva anava vestit de blanc.

–No. El teu pare i jo vam escollir el color. Espero que t’agradi i t’hi sentis còmode. Amb la família, vull dir, no amb el color! –va exclamar la Sara, i els meus germans van riure l’ocurrència. Jo els vaig imitar.

–Vens de les Naus, Max? –em va preguntar la Muntsa.
–Sí.

–Jo hi vaig viure dos anys, a les Naus. No em sona haver-t’hi vist.

–Hi viuen molts nens, a les Naus, reina –li va dir en Nikolai–. Seria molta casualitat que haguéssiu compartit pavelló portant-vos alguns anys de diferència.

–Al meu pavelló hi havia nois de l’edat d’en Max... –va objectar la nena.

–Potser ell va arribar quan tu ja eres fora...

–Quants anys hi vas estar, a les Naus? –va insistir la Muntsa.

La Sara es va acostar a l’avi Jaume, que li havia fet un gest amb la mà. Va apropar l’orella a la boca del vell per sentir el que li deia.

–Que qui és? És en Max –va dir ella, alçant la veu–. El teu net. En Max.

L’home va assentir i la Jasselle, comprensiva, li va acaronar la mà que l’avi mantenia damunt del seu genoll.

–Xavi i Lini, si us plau, acompanyeu en Max a la vostra habitació i doneu-li la roba. Mostreu-li quin és el seu llit i on és el lavabo. Després deixeu-lo descansar una estona i baixeu a ajudar-me a fer el dinar. Recordeu que aquesta tarda tenim reunió.

Els dos interpellats van assentir i em van convidar a acompanyar-los escales amunt. Mentre ho fèiem, vaig pensar inevitablement en la Muriel i en Lucas quan pujàvem a les golfes a casa de la Vella. Amb ells hi havia xivarri i corredisses. Amb els nous germans tot eren paraules i gestos mesurats.

A la nostra habitació hi havia tres llits individuals, separats per mampares que algú havia decorat amb dibuixos. Els llits estaven ben fets i disposaven de coixí. Feia anys que no dormia en un llit com aquells.

–Quant fa que viviu aquí? –els vaig preguntar–. Sabeu quant temps feia que no dormia en un llit amb coixí?

Cap dels dos no va dir res, però es van mirar l'un a l'altre. Els vaig preguntar si estava prohibit parlar sense la presència d'un adult. Tots dos van fer que no amb el cap. No van contestar, però, la meua pregunta.

La Lini tenia trets orientals, però no era xinesa, com la Senyora Hu. Va dirigir-se a l'armari encastat a la paret, en va treure unes peces de vestir de color blanc i les va deixar damunt del que havia de ser el meu llit.

–El lavabo és al corredor. La segona porta de la dreta. Descansa i canvia't de roba. Et pujaré a buscar a l'hora de dinar.

No van esperar que jo digués res per girar cua i sortir de l'habitació.

Tot i el cansament i els efectes de la sedació durant el trajecte, em va costar adormir-me en aquell llit tan còmode. Panxa enlaire i amb els ulls ben oberts, vaig sentir-me feliç d'haver arribat a la Reserva i d'haver trobat una família comandada per una dona tan amable com la Sara. Sí,

havia tingut la sort que molts dels companys de les Naus no tindrien mai, i n'havia d'estar orgullós.

Recordava el dia que li vaig preguntar al Mestre Kai per les reserves. Jo ja havia acabat la instrucció i feia temps assegut a la gatzoneta en un racó fins que els altres nois i noies sortissin de l'hangar. El Mestre Kai consentia que jo l'esperés al final de l'entrenament per xerrar una estona, i sovint em permetia acompanyar-lo a les seves dependències amb l'excusa d'ajudar-lo a portar estris o armes. Aquell dia, mentre ell recollia el material i omplia les fitxes, li vaig explicar que un company de pavelló m'havia parlat de les reserves i de les famílies que hi vivien. Era cert? Què podia fer jo per anar a viure en un lloc com aquell?

–No en sé gaire res –va dir, evasiu–, però no em sembla pas que sigui un lloc per a tu. És preferible que et quedis aquí. Encara no has après tot el que has de saber.

Jo havia arribat a les Naus després de passar uns anys amb la Vella, en Lucas i la Muriel. Allà no hi havia disciplina estricta, ni horaris, ni normes com ara no parlar sense demanar permís. Malgrat la por, la gana i les temporades a les golfes, malgrat el caràcter de la Vella i l'amenaça dels Homes Estranys que de tant en tant rondaven la casa, gaudíem de certa llibertat. Entrar a les Naus, però, ho havia capgirat tot. Costava molt establir llaços d'amistat amb els altres nens, perquè estàvem sotmesos a normes i horaris des que ens llevàvem fins que ens n'anàvem a dormir. Tot estava programat i, com deien els caps, vivíem sota un règim militar. «La clau de la vostra supervivència és el compliment d'uns preceptes», ens repetien centenars de vegades. Qui no complia les regles era casti-

gat. Els càstigs consistien en l'aplicació de violència corporal, i tenien com a conseqüència el dolor físic. «A cap de nosaltres ens agrada pegar-vos», solien dir els caps, «però tots sabem que en situacions d'emergència com la que viu el nostre planeta és l'única arma que tenim per salvar-vos».

A mi m'havien pegat poques vegades, perquè havia seguit escrupolosament els consells de la Vella. No fer-me veure, no destacar, no cridar l'atenció. Passar desapercebut. Hi havia nois i noies que provenien directament de la vida salvatge. Nois i noies que havien viscut com el bestiar des que havien perdut els familiars després de l'Impacte. Cada matí de la seva vida s'havien despertat en un món hostil i havien hagut de lluitar per trobar recer on dormir o un tros de menjar per endur-se a la boca. Nois i noies que havien conviscut amb els Homes Estranys, que saquejaven poblacions i que fins i tot havien format part de les seves bandes. Nois que no sabien llegir ni escriure, que parlaven malament, que havien estat ferits i mostraven cicatrius esgarrifoses fetes ves a saber com. Ells es feien notar, és clar. Ells sí que necessitaven un «règim militar» per redreçar els seus comportaments i les seves actituds, i eren els que normalment rebien els càstigs corporals, perquè provocaven trifulgues i problemes. No s'estaven al Pavelló 1, però compartien amb nosaltres les hores d'instrucció, de lluita i, de tant en tant, d'estudi.

Cap d'ells tenia opció d'accedir a les reserves, això ja ho entenien. Però, per què jo no?, li vaig demanar al Mestre Kai aquell dia. Per què jo no podia aspirar a una vida diferent, i a la llibertat i a l'amor d'una família?

–Les reserves són proves pilot que no sabem si arribaran a funcionar –em deia ell, provant de treure’m la idea del cap–. La gent que hi participa, pel que es comenta, no són gent com tu i com jo.

–Però jo no hi estic bé, aquí! Jo no estic fet per viure com es viu a les Naus, Mestre Kai! –em lamentava.

–Jo soc aquí per protegir-te, nano.

No sé quanta estona havia dormit quan la Lini va venir a despertar-me.

–Has de baixar. Ja estem asseguts a taula.

Va ser el meu primer àpat en família. La Sara, amb l’ajuda de la Lini i en Xavi, ens servia al plat. Podíem agafar la gerra de l’aigua quan teníem set i omplir-nos el got sense demanar permís. La Sara i en Nikolai treien temes diversos, i els meus germans participaven activament en la conversa. A mi em van preguntar ben poques coses durant el dinar, i ho vaig trobar una mica estrany, perquè jo era la novetat en aquella reunió. L’àvia Jasselle, tan negra i amb els cabells tan blancs, estava pendent de mi i em somreia cada cop que la mirava.

El que vam menjar era molt saborós. Es van servir dos plats diferents, primer una verdura i després una truita.

–Els ous són nostres –em va explicar la Sara–. Tenim tres gallines i un gall. Després la Lini et mostrarà on viuen i t’ensenyarà l’hort que conreem i que ens abasteix. Cada agrupació familiar té el seu hort i els seus animals, i cadascuna té l’obligació de cedir a la comunitat una part dels productes que es generen. Fruïtes, verdures, hortalisses, ous, llet, carn... Tu ens ajudaràs, Max. Seran d’agrair dues mans joves per millorar el rendiment de la família.

La Sara també em va explicar, mentre menjàvem una peça de fruita, que aquella tarda hi havia programada una reunió. Cada setmana, un representant del Consell de la Reserva acudia a la casa i es trobava amb la família per avaluar, i en alguns casos corregir, les actuacions dels seus membres. El representant també podia mantenir una conversa privada amb algú en concret.

–Avui voldrà parlar amb tu, sens dubte. No has de patir per res. Serà una entrevista informativa.

El representant de la Reserva, com vaig comprovar de seguida, era molt respectat per tothom. Era un home alt i prim que lluïa una abundosa cabellera platejada i vestia molt bé, amb un abric negre llarg fins als peus, impecable, uns pantalons també foscos i unes singulars botes de muntar. La seva manera de vestir contrastava amb la nostra, tots tan blancs. En entrar a casa es va treure el barret d'ala ampla que duia encasquetat. Vam seure al voltant de la taula on havíem dinat i l'home va agafar un munt de papers de la bossa que duia. Primer va preguntar si el nou membre havia arribat bé, i de seguida la Sara me'l va presentar. L'home es va limitar a assentir amb el cap.

Tot fullejant els papers, va parlar una bona estona sense ser interromput. Es va referir a un munt de coses, com ara algunes reformes que s'havien de fer a la llar, els productes que s'havien de cedir a la comunitat i sobre els quals havíem parlat durant el dinar, i els progressos dels fills a l'escola. Tot semblava rutllar bé i, com ell mateix va puntualitzar, no havia de retreure res a cap membre de la família. A continuació va fer un seguit de preguntes personalitzades, que cadascú va respondre amb educació

i respecte, i alguns, com els avis o en Pau, amb l'ajuda de la Sara i en Nikolai. Després, i per a tots, va treure el tema de la protecció de la Reserva i dels avenços en armes i maquinària que la comunitat acumulava per a la defensa. Va anunciar que a partir de la setmana entrant en Xavi hauria d'acompanyar el seu pare i la Lini a les classes d'instrucció i que jo, passat uns mesos i per edat, també hauria d'incorporar-m'hi.

–I ara, si us sembla bé, voldria mantenir una entrevista privada amb en Max.

Dit això, tots els membres de la meva nova família van desaparèixer i em van deixar sol amb el representant. L'home se'm va quedar observant fixament des de l'altre costat de la taula abans de començar a parlar. Jo vaig esperar, capbaix.

–Bé, Max. Benvingut a casa. Sé que provens de les Naus, i la meva missió serà orientar-te aquests primers dies i posar-te al corrent de tot el que has de saber. Sé que no tens gaire informació, com tots els que arribeu aquí, i per això anirem de mica en mica...

–Em van sedar dos cops durant el viatge –el vaig interrompre, previsor–. Fa només unes hores que he arribat...

–És clar. Tot requereix el seu temps i la seva mesura. Primer és necessari que t'adaptis al ritme de la teva família i de la comunitat en general. Jo soc aquí per ajudar-te –va fer una pausa i va donar un cop d'ull a la paperassa que sostenia entre les mans–. Les teves capacitats ens facilitaran molt la feina, i d'elles dependrà el futur de la Reserva –va fer una altra pausa, però aquest cop se'm va quedar observant fixament–. N'anirem parlant sense pressa. D'aquí a

uns dies et presentaré els especialistes sota les ordres dels quals treballaràs. Però abans que res, convé que et situïs i et facis una idea global de la vida que fem aquí. No hem de patir gens, Max. Un cop estudiat el teu informe, sospito que aquesta primera fase la superaràs amb èxit –va dir finalment, després de ventar un segon cop d’ull als papers–. No m’equivoco, oi?

Vaig assentir amb un cop de cap sec, i ell va somriure amb complicitat. Després es va incorporar i em va donar un full de paper.

–Aquesta és la meva adreça. Vull que vinguis d’aquí a dos dies, a mitja tarda. Informaré els teus pares de la nostra cita.